

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2021 r. – Rumunia / Komisja**(Sprawa T-33/21)**

(2021/C 163/50)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane i L. Bațagoi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2020/1734 z dnia 18 listopada 2020 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (!) w zakresie, w jakim dotyczy ona wydatków w łącznej kwocie 18 717 475,08 EUR dokonanych przez akredytowaną agencję płatniczą w Rumunii, zadeklarowanych w ramach EFRROW, które stanowią korektę ryczałtową (25 %) zastosowaną do wydatków dokonanych w latach budżetowych 2017, 2018, 2019 w odniesieniu do środka 215 podśrodka 1a krajowego programu rozwoju obszarów wiejskich (KPROW) 2007–2013;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnego z prawem wykonania przez Komisję uprawnienia do wyłączenia niektórych kwot z finansowania Unii na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013, co doprowadziło do naruszenia art. 76–78 rozporządzenia nr 1605/2002, art. 40 ust. 3 rozporządzenia nr 1698/2005, art. 12 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 907/2014, a także zasad pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji
 - Po zatwierdzeniu metod obliczania wydatków dotyczących podśrodka 1a i jego wyników w drodze wydania decyzji wykonawczej C(2012)3529 final w sprawie zatwierdzenia sprostowania do programie rozwoju obszarów wiejskich w Rumunii na okres programowania 2007–2013, Komisja powinna była wypełnić swe obowiązki w przypadku, w którym w następstwie przeprowadzenia późniejszego audytu finansowego wspomniane metody uznano za sprzeczne z art. 40 ust. 3 rozporządzenia nr 1698/2005.
 - Równocześnie Komisja błędnie uznała w następstwie przeprowadzenia audytów finansowych, że metody obliczania odnoszące się do cen dotyczących podśrodka 1a mogły doprowadzić do nadmiernej rekompensaty dla beneficjentów i naruszyła w ten sposób art. 40 ust. 3 rozporządzenia nr 1698/2005.
 - Komisja błędnie zastosowała art. 12 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 907/2014 jak i własne wytyczne w sprawie obliczania korekt finansowych, gdy ustaliła powód zastosowania korekt i charakter odnośnych korekt.
 - Zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w kontekście, w którym, przyjmując decyzję wykonawczą C(2012)3529 final, Komisja spowodowała powstanie uzasadnionych oczekiwań po stronie organów rumuńskich oraz po stronie beneficjentów w odniesieniu do prawidłowości metod obliczania wydatków dotyczących podśrodka 1a i co do ich wyników.
 - Poprzez swoje zachowanie, które urzeczywistniło się w odrębnych stanowiskach i w udzielonej po terminie odpowiedzi przekazanej organom rumuńskim w związku z sytuacją, której była przyczyną sama Komisja, naruszyła ona zasady pewności prawa i dobrej administracji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w rozumieniu art. 296 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

- Komisja nie przedstawiła w odniesieniu do podśrodka wystarczającego i odpowiedniego uzasadnienia 1a faktu, że rzekomo błędne metody obliczania stanowiły okoliczność faktyczną odpowiadającą sytuacjom objętym art. 12 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 907/2014 lub nieprawidłowe w rozumieniu wytycznych Komisji w sprawie metod obliczania korekt finansowych ani w przedmiocie swojego zmiennego stanowiska odnośnie do kwalifikacji prawnej rzekomo błędnych metod obliczania.

(¹) Dz.U. 2020, L 390, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2021 r. – Sistem ecologica / Komisja

(Sprawa T-81/21)

(2021/C 163/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: „Sistem ecologica” production, trade and services d.o.o. Srbac (Bośnia i Hercegowina) (przedstawiciele: D. Diris, D. Rjabynina i C. Kocks, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem zaniechania przez OLAF podjęcia w stosunku do skarżącej środków przewidzianych przez właściwe przepisy, a mianowicie powiadomienia jej o decyzji o wszczęciu dochodzenia lub śledztwa dotyczącego jej indywidualnie, powiadomienia jej o dochodzeniach lub śledztwach, które mogą jej dotyczyć osobiście oraz umożliwienia jej wypowiedzenia się w przedmiocie wszystkich dotyczących jej faktów przed wyciągnięciem dotyczących jej indywidualnie wniosków z tych dochodzeń lub śledztw;
- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF z dnia 25 listopada 2020 r. oddalającej wniosek skarżącej o udostępnienie jej akt dochodzenia;
- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF z dnia 25 listopada 2020 r. o uznaniu uwag skarżącej z dnia 16 października 2020 r. za zażalenia;
- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF z dnia 27 listopada 2020 r. oddalającej zażalenia skarżącej z dnia 16 października 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF z dnia 8 grudnia 2020 r. o zamknięciu dotyczącego jej dochodzenia;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez OLAF w dniu 21 grudnia 2020 r., na mocy której zażalenia skarżącej z dnia 14 grudnia 2020 r. nie zostaną uznane za zażalenia;
- stwierdzenie, że dotyczące jej informacje i dane oraz wszelkie istotne dowody przekazane władzom krajowym stanowią niedopuszczalny materiał dowodowy, wśród których znajduje się sprawozdanie z misji OLAF z dnia 16 stycznia 2020 r., komunikat z dnia 9 czerwca 2020 r. oraz sprawozdanie końcowe z dnia 8 grudnia 2020 r.;
- stwierdzenie niezgodności z prawem wszelkich procedur dochodzeniowych przeprowadzonych w ramach dochodzenia w następstwie wspomnianych decyzji;
- uznanie wszelkich wniosków wyciągniętych z tych dochodzeń za niezgodne z prawem;